СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 49. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 14-го БЕРЕЗНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 14, 1987 No. 49. VOL. XCIV.

КОСТА РІКА ВИРІШИЛА ВИДАТИ Б. КОЗІЯ МОСКВІ

Ню Йорк. — Д-р Аскольд Лозинський, який цікавився ближче справою Богдана Козія, українця з Форт Лодердейл на Фльориді, якому американський суд відібрав громадянство на підставі совєтських „свідків" і підфальшованої КҐБ „документації", що він мовляв, під час Другої світової війни займався воєнними злочинами, інформує, що верховний суд Коста Ріки вирішив віддати Козія в руки совєтського правосуддя, що означає кару смерти для нього.

Рішення суду було опубліковане у п'ятницю, 13-го березня ц.р., заявив адвокат А. Лозинський, який вважає, що треба рятувати українську людину від видимої смерти, тим більше, що совєтська пропаґанда вела в останньому часі сильну пропаґандивну кампанію проти Б. Козія і декількох інших українців за кордоном.

В цій справі треба негайно висилати телеграми до президента Коста Ріки і опротестувати рішення верховного суду. Писати треба: To the president of Costa Rica, Oscar Arias, At Casa Presidencial,, Zapote, San Jose, Costa Rica.

Українські філателісти відзначають Г. Сковороду

Ричмонд, Ва. — Як інформують із Союзу Українських Філателістів і Нумізматиків, рішено чергову конвенцію, яка відбудеться в місяці жовтні 1987 року, посвятити ювілеєві 265-річчя з дня народження видатного українського філософа, гуманіста та просвітителя Григорія С. Сковороди.

Конвенція, в якій можуть брати участь усі українці зацікавлені філателією та нумізматикою, а не лише члени СУФН, заплянозано відбути в столиці Австрії, Відні. Точніше буде це з'ясоване в найближчих місяцях.

У зв'язку з темою конвенції ювілеєм Ґр. Сковороди, рішено виготовити ювілейну печатку або поштовий штемпель, випустити ювілейні коперти, надрукувати сертифікати, випустити ювілейні дощечки з портретом Гр. Сковороди. Крім того родич Гр. Сковороди, Григорій Приймак, прочитає доповідь про життя та літературно-філософічну творчість Гр. Сковороди.

У підготові цих святкувань і конвенції є заанґажовані всі українські філателістичні з'єднання у вільному світі.

В УВАН доповідатиме проф. Б. Цюцюра

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук в ЗСА влаштовує доповідь на тему „Екологія, совєтське право і Чорнобиль", яка відбудеться в неділю, 29-го березня ц.р., о год. 12-ій по полудні, тут в будинку УВАН, при 206 Захід 100-та вул. Доповідачем буде професор-емерит політичних наук Сен-Мері університету у Галіфаксі, Канада, і ректор УВУ в Мюнхені, Німеччина, д-р Богдан Цюцюра.

Відбудуться Збори кредитівки у Філядельфії

Філядельфія. — Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Філядельфії матиме свої звичайні річні Загальні збори в недію, 22-го березня ц.р., о год. 2-ій по полудні, тут в залі Українського Освітньо-Культурного Центру при 700 Сідар ровд. Реєстрація на збори буде о год. 1-ій по полудні.

На порядку нарад: звіти дирекції, Кредитової і Контрольної комісій, дискусія, вибір двох членів Дирекції і двох членів Кредитової комісії. Після зборів буде перекуска для членів.

ІЗРАЇЛЬСЬКА „ГРУПА СПРАВЕДЛИВОСТИ" СКОМПРОМІТУВАЛАСЯ

СЛІДЧОМУ ШПИГУНОВІ НЕ ВДАЛОСЯ ІНКРИМІНУВАТИ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — Шістьчленна слідча „група справедливости", під керівництво полковника поліції Алекса Іш-Шальома, скомпромітувалась, а її член, підставлений шпигун-сторож Арія Каплян не зумів вимусити від Івана Дем'янюка жадних інкримінуючих його інформацій.

Навпаки, спробу А. Капляна приписати І. Дем'янюкові призирство до жидівства його вживанням слова „жид" вповні розторощила оборона під час перепитування цього колишнього совєтського громадянина, який розмовляв російською, а не українською, мовою з І. Дем'янюком, будучи підставленим поліцією сторожем у в'язниці в Аяльон, де перебуває І. Дем'янюк від кінця лютого 1986 року, коли Уряд ЗСА видав його Ізраїлеві.

Як уже інформовано, слідчі почали переслухувати І. Дем'яніка 3-го березня 1986 року і, правдоподібно, не зумівши довідатись від нього жадних нових інформацій, підставили 17-го квітня поліціянта А. Капляна з дорученням встановити з І. Дем'янюком добрі відносини та у безпосередніх розмовах з ним старатись видістати нові, можливо інкримінуючі інформації. Про ти такого підступства, нечуваного у західньому світі, гостро протестувала оборона.

Вже на вступі своїх свідчень у четвер, 12-го березня, А. Каплян признався, що він не мав успіху у своїй місії, яку він сповняв від 17-го квітня до 19-го травня 1986 року. Він передав судові записи із вісьмох таких розмов, які він робив або після розмов, або після праці. Під час перепиту оборонця Марка О'Коннора виявилось, однак, що деякі записи Каплян робив у присутності свого шефа А. Іш-Шальоман.

Із записів виходить, що І. Дем'янюк, у розмовах з Капляном, часто-густо коментував події, які він вичитував у пресі, що йому доставляли. І так читаючи статтю про голод в Україні в 1932-33 він сказав Капляні, що в цій трагедії згинуло 10 міл. українців, а одним з причинників голоду був Каґановіч, російський жид.

Тут А. Каплян сказав, що він сприйняв слово „жид" в негативному сенсі, бо так його сприймають жиди в СССР, а він приїхав до Ізраїля в 1973 року з Литви, де він проживав до того часу. Під час перепитування М. О'Коннор ствердив, що слово „жид" вживали українці в Західній Україні, рідше у Східній, де вживалось також російське слово „єврей", зокрема після приходу до влади комуністів. Коли М. О'Коннор запитав Капляна чи він знає яке слово вживають у Польщі, він сказа, що знає — „жид".

„І це вас не ображує?" Відповідь — „ні".

А. Каплян, у відповідь на запити М. О'Коннора, сказав, що він родився у Вільнусі, Литва, в 1943 році, був студентом, а відтак звичайним вояком, служби сповняв в Латвії, в Україні чи в Росії ніколи не був, знає мови їдіш, гебрейську і російську. В Ізраїлі в минулому вже сповняв подібні шпигунські завдання. На запит як він представився І. Дем'янюкові, Каплян сказав, що подав своє ім'я і прізвище, назвав себе заступником шефа „групи справедливости", сказав, що мати його жидівка, а батько — литовець, сказав, що він незадоволений своїм життям в Ізраїлі і що хоче виїхати до Америки. Чи переконав він в цьому І. Дем'янюка? Відповідь — мабуть ні.

В іншому рапорті Каплян записав, що І. Дем'янюк, прочитавши про справу Курта Вальдгайма сказав, що власне таких повинні судити, а не таких як він. При тому він сказав, що з ним у фабриці Форда працювали німці, колишні есесси, які того не приховували. Їх ніхто не судять, але судять українців. А коли йшла мова про коляборацію з нацистами, то І. Дем'янюк пригадав Капляновi про Юденрати та і про те, що ці особи, що співпрацювали — вояки, полонені, жиди робили під загрозою смерти. І. Дем'янюк завжди підкреслював у розмовах, що це не відноситься до нього, а говорить він це тільки загальниково, пригадуючи події з часів Другої світової війни.

І. Дем'янюк також сказав Капляновi, що він служив в армії Власова, був одним із 60-ох охоронників генерала, зазначуючи, що в цій групі було 30 жидів. Під час перепитувань, коли адвокат О'Коннор запитав Капляна, чи він знає, що власовців в СССР чекала кара смерти за зраду, Каплян сказав, що не знає. О'Коннор: Коли ви були вояком, чи вас вчили як поводиться коли попадете в полон?

Проти запиту виступив прокуратор Міхаель Шакед, але суддя відкинув протест, бо це нормальне явище, навіть ізраїльських

(Закінчення на стор. 3)

Комітет Тисячоліття в Чикаґо почав працю

Чикаго (ВМ). — Серед інших місцевих і стейтових ювілейних комітетів в Америці солідно розпочав діяльність комітет в Чикаго із засягом діяльности на стейт Іллиной. У висліді зговорення між церковними чинниками, громадськими організаціями та їх централями, тут постав Ювілейний Комітет 31-го липня 1986 року, тобто на два роки перед головною датою святкування і з розрахунком дії до кінця 1988 року.

Комітет очолив відомий кооперативний діяч і сеньйор української громади, президент кооперативної каси „Самопоміч", Роман Мицик. Ювілейний комітет згуртував речників трьох українських віровизнань і представників усіх головних громадських організацій та середовищ. Першим заступником голови став проф. Мирослав Семчишин, що є членом УАК-Ради, а другим заступником є мгр Степан Скробач, діяч УККА; головою Контрольної комісії вибрано д-р Мирослава Харкевича, голову Відділу УККА. Адвокат Марта Фаріон-Вислоцька і Зиновія Бігун прийняли секретарські обов'язки.

До Президії комітету ще входять представники Церков: о. Митрат Маріян Бутринський (він же голова Епархіяльного Католицького Комітету), о. протоієрей Стапан Женчух (від Деканального Православного Комітету) та Антін Коцепула (від Євангельсько-Баптистського Комітету Тисячоліття). Разом з названими до Президії входять ще голови комісій: адвокат Юліян Куляс (зовнішні зв'язки), проф. Василь Маркусь (преса й інформація), Ярослав Куляс (програмова комісія), інж. Святослав Личик (фінансова) та д-р Мирон Куропась (виховно-освітня). В стадії оформлення є комісія молоді. Окремо при комітеті діє комісія видання пропам'ятної книги, на редактора якої запрошено д-р Дарію Маркусь. Всіх членів в Президії і комісіях є понад 60 осіб.

Громадський Ювілейний Комітет діє під патронатом почесних членів у складі Архиєпископа УПЦ Константина Багана, Єпископа Інокентія Лотоцького, пастора Олекси Гарбузюка та українських законодавців в иллинойських палатах — сенатора Володимира Дудича і репрезентанта Мирона Куляса. В стадії оформлення є почесний комітет з американських політичних і церковних діячів.

Комітет відбув чотири пленарні і шість президіяльних засідань, при чому в останніх беруть участь голови комісій та їх заступники. Комісії вже представили свої пляни й почали їх реалізувати, яка також визначили свої кошториси. Повний бюджет комітету на два роки виноситиме біля 150-180,000 дол. Цю суму комітет сподіваєть-

(Закінчення на стор. 3)

Замах на Е. Шеварднадзе не вдався

Бангкок, Таїлянд. — Згідно з повідомленнями з дипломатичних джерел, за 12 годин перед тим, як совєтський інформаційний центр у В'єнтяні, столиці Ляосу, повинен був відвідати міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе там стався вибух бомби. В результаті вибуху загинув один ляотянин, а другий був поранений. Підозрівають, що саме вони намагалися встановити бомбу.

Вибух стався в понеділок, 9-го березня, о 7-ій годині ранку, а годинниковий механізм був встановлений на 7-му годину вечора, коли у будинку повинен був перебувати совєтський міністер, який здійснює двотижневу поїздку по шістьох країнах Південно-Східньої Азії і Тихого океану. Будинок майже не постраждав, однак авта, які стояли біля нього, були ушкоджені.

Як вважають чужинецькі дипломати в столицях Ляосу і Таїлянду, бомба була підкладена місцевими антикомуністами, які не обов'язково хотіли вбити Шеварднадзе, але мали на меті поставити лівий уряд Патет-Ляо в незручне становище. Місцеві засоби масової інформації обійшли вибух мовчанкою. Працівники ляотянської і совєтської амбасад у сусідньому Таїлянді заявили, що не мають ніяких відомостей про інцидент.

КАНАДА СУДИТИМЕ „ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ"

Оттава, Канада. — Канадський консервативний уряд прем'єр-міністра Браєна Малруні, переглянувши рекомендацію спеціяльної комісії Дешена і діючи під тиском Москви і впливової жидівської групи, рішився притягнути до кримінальної відповідальности так званих „воєнних злочинців", які в більшості походять з Балтицьких країн і країн Східньої Европи.

Рішення уряду було прийняте після двохрічних студій і перевірки багатьох випадків закиду проти „багатьох тисяч нацистів", які, мовляв, нелегально прибули до тієї країни, але обвинувачення, на думку комісії Дешена, показалось дуже перебільшене і згадана комісія омежилась пізніше до 1,000 осіб, потім до 200, а тепер до судової відповідальности мають притягнути лише 20 осіб, які під час Другої світової війни займалися воєнними злочинами, якщо, очевидно, такі злочини їм будуть доказані на підставі документів і свідків.

Рішення уряду в Канаді про зміну кримінального кодексу на підставі якого можна б було притягати до судової відповідальности запідозрілих осіб у воєнних злочинах, не конче було позитивно прийняте представниками центру Сімона Візенталя, який скоріше підтримує американську практику про відібрання громадянства і депортацію підозрілих до Совєтського Союзу чи сателіних країн, на території яких вони, нібито ті злочини поповнили. В останньому часі такою країною став також Ізраїль, який, як звертають увагу деякі політичні спостерігачі і правники, навіть не існував ще тоді як держава, коли на території Европи гітлерівський режим переводив масові екзикуції над цивільним населенням усіх національностей, з „остаточною розв'язкою жидівського питання", як заявляв на процесі в Єрусалимі Адольф Айхман.

Канадське рішення різниться ще й тим від американського, що американське ОСІ, Бюро спеціяльної перевірки, яке існує при Департаменті справедливости, широко користується совєтськими, безсумніву підфальшованими „документами" і „свідченнями", хоч живих свідків КҐБ не випускає за кордон, бо вони могли б заломитися при перехресному опиті оборони. Канада натомість правдоподібно менше, або зовсім не використовуватиме совєтської „документації".

Деякі поінформовані особи в Оттаві кажуть, що уряд Б. Малруні, якщо він взагалі встоїться ще до того часу, може мати труднощі в парляменті під час голосування над цим законопроєктом, або він взагалі може перепасти тимбільше, що його досі не підтримує опозиційна ліберальна партія. Уряд Канади крім того не буде встановлювати спеціяльного департаменту, на взірець ОСІ, який мавби займатися вишукуванням „воєнних злочинців". Міністер справедливости в уряді Б. Малруні, Рей Гнатишин радше схиляється до думки, щоб віддати цю справу в руки канадської державної служби безпеки. Комісія Дешена запропонувала замкнути 644 випадки з усіх 882 і тим часом ближче приглянутись тільки до 20 випадків, чи зглядно осіб, які могли бути пов'язані з воєнними злочинами.

Солл Літман, представник С. Візенталя на Канаду, не дуже задоволений таким рішенням уряду Канади, але він ще не займав офіційного становища до цієї справи, очікуючи, мабуть, на інструкції з централі.

„Музика Барвінського — завжди актуальна і ніколи вона не забудеться", — каже німецький пяніст

Під час відвідин у редакції „Свободи" (зліва): Р. Савицький, М. Ґрілль, М. Савицька.

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Л. Коленська). — Це вже сгверджена істина, що чим більше зростає зацікавлення і популярність української музики серед неукраїнських кіл, тим ширше і виразніше відкривається вікно у світ українській музиці і її композиторам. І коли в понеділок, 2-го березня ц.р., зайшло до редакції „музичне тріо", — а це — захоплений музикою Василя Барвінського органіст і пяніст та виконавець творів нашого композитора Міхаель Ґрілль, як теж і Роман Савицький — відомий музиколог та асистент директора Міської бібліотеки в Елізабеті, Н.Дж., та його дружина Марта — пяністка і керівник Музичного Дошкілля в Ірвінгтоні, Н.Дж., сьогодні незвичайно популярного серед тамошньої української громади, — їх редакція „Свободи" зустріла із подивом і зацікавленням.

Р. Савицький, — автор численних статтей на музичні теми в щоденнику „Свобода" та в „Українському Тижневику", як і теж ревний ентузіяст української музики та відданий їй працівник, включно із призбируванням архівальних і сучасних цінностей у музичній царині, — представив редакторам пяніста М. Ґрілля — „ідейну появу з молодшого німецького покоління, який більше захопився творчістю Барвінського ніж деякі навіть українські концертанти". „Пяніст, — пояснював у дальшому Р. Савицький, — народився у 1955 році в Мюнхені, Західня Німеччина. Він — абсольвент Високої музичної школи в цьому ж місті, а відтак перший виконавець нововідкритих творів Баха у Єйльському університеті в Коннектикат та в Мюнхені. Там же він грає з Резіденц філармонійною оркестрою.

Опісля Р. Савицький розповів редакторам, що німецький пяніст прибув до Америки із шляхетною місією, щоб у сторіччя з дня народження В. Барвінського (1988-1963) причинитись до вшанування його, приклавши свою працю у напрямі поширювання і передавання музики цього композитора на тутешньому, американському терені. А з цим пов'язані його різні задуми і плянування, що їх він, очевидно із підтримкою українського громадянства, хотів би перевести в життя.

На запит, чому саме М. Ґрілль зацікавлений у виконуванні композицій Барвінського, — він відповів, що до творчости цього композитора його зблизив і з нею його познайомив шва-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ПОКЛИКАЮЧИСЬ НА ТБІЛІСЬКУ газету „Зоря Востока", яка є органом Центрального Комітету компартії Грузії, агенство Ройтерса повідомляє, що совєтський суд засудив на кару смерти мужчину, який вбив ножем іншого чоловіка за пару джінсів. Верховний суд відмовився розлядати апеляцію вбивці з причини жорстокого морду, який він доконав над іншим совєтським громадянином.

АНТИКОМУНІСТИЧНІ ПОВСТАНЦІ в Афганістані і Рух за визволення Афганістану з-під совєтської окупації заявили, що лідери Совєтського Союзу намагаються вманеврувати Захід у пропаґандивну пастку своїми запевненнями про відтягнення свого війська з Афганістану і передачі контролі в руки Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй. Досі, однак, кажуть повстанці, не зроблено ще жадного кроку, який вказує на щирі інтенції СССР. Заступник головного командира повстанського руху Мохаммед Ґайляні заявив під час інтерв'ю з кореспондентом газети „Ню Йорк Таймс", що росіяни заініціювали „мирну розв'язку" афганського питання тому, що вони бачать безвиглядність мілітарної дії. В останніх чотирьох місяцях повстанці зістрілили 46 совєтських літаків різного типу і знищили багато іншої зрбої, зокрема танків, панцерних возів, катюш тощо. В тому часі загинуло приблизно біля 200 совєтських вояків, а кількадесять ще й досі перебувають в полоні у повстанців.

ГАЗЕТА „НЮ ЙОРК ТАЙМС" інформує у числі з 12-го березня ц.р., що деякі провідні вихідці із Совєтського Союзу починають міняти свою думку і схвально висловлюються про „демократизацію" і „реформи", що їх помалу, але систематично почав вводити в життя генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов. Наприклад, Владімір Морозов, який, як інформує газета, „втік на Захід" в жовтні минулого року, під час першої зустрічі із західніми кореспондентами заявив, що він, мовляв, перший раз від них чує про якісь зміни в СССР. Тепер, ближче приглянувшись до подій в СССР, цей самий Морозов, виступаючи з доповіддю в Домі Свободи в Ню Йорку заявив, що „брами ще не є широко відчинені, але вони вже є дещо відхилені". Другий видатний політичний еміґрант д-р Валентін Турчін, колись основник московського відділу Міжнародної Амнестії, сказав, що М. Ґорбачов почав усувати „всякі зловживання" яких режим допускався в минулому. В подібному тоні висловились також інші недавні еміґранти з СССР.

В АМЕРИЦІ

ПОНАД СТО АҐЕНТІВ секретної служби, в обов'язки яких входить охорона Білого Дому, зібралися на своєму „місці праці" і вимагали 12-відсоткового підвищення платні. Багато демонстрантів, не бажаючи, щоб їх впізнали, були в масках або натягнутих на обличчя капюшонах. „Мені здається, що Президент не знає, як тяжко його охоронцям утримувати родину на таку платню", — заявив представник демонстрантів Пітер Інґланд. Початкова платня охоронців Білого Дому становить 20,552 доляри.

КОЛИШНІЙ ГУБЕРНАТОР Арізони Брус Беббіт оголосив про висунення своєї кандидатури на президента у виборах 1988 року. 48-річний Б. Беббіт оголосив про це, будучи в Ню Гемпширі, стейті, де, за традицією, відбудуться перші передвибори. Звертаючися до своїх прихильників, Беббіт, що став другим демократом після конґресмена Ричарда Ґепгарда, який офіційно оголосив про висунення своєї кандидатури, заявив, що „наступний президент повинен продовжити курс, який дасть змогу Америці самій вирішувати своє майбутнє". Беббіт оголосив про головні цілі, до яких він буде змагатися, ставши президентом. Це — боротьба з убогістю, поліпшення справи народної освіти, захист довкілля. Колишній губернатор заявив також, що його метою буде „досягнення угоди про роззброєння з Совєтським Союзом". Очікують, що найближчим часом офіційно оголосять про участь у боротьбі за президентське крісло демократ Ґері Гарт, колишній сенатор з Кольорадо, сенатор Джозеф Байден з Делаверу, губернатор Массачусетсу Майкл Дукакіс.

В НЮ ЙОРКУ БІЛЯ будинку Організації Об'єднаних Націй зібралися десятки тибетських монахів з Вашінґтону і нюджерзійського міста Говелл з вимогою, щоб комуністичний Китай виступив з Тибету. У вівторок, 10-го березня, сповнилося 28 років з дня початку тибетського повстання проти окупації цієї гірської країни китайськими військами. В багатьох країнах світу тибетські еміґранти провели демонстрації, вимагаючи, щоб Китай надав їх країні незалежність.

ЗА КІЛЬКА ГОДИН ПЕРЕД ТИМ, як президент Роналд Реґен звернувся до народу в телевізійному виступі і взяв на себе відповідальність за скандал з доставою зброї Іранові, спікер Палати репрезентантів Джим Райт, демократ з Тексасу, відбув нараду з демократами, членами бюджетної комісії Палати Репрезентантів. Мова йшла про те, як ліквідувати бюджетний дефіцит. Дж. Райт запропонував підвищити податки, що не є нічим новим. Демократи давно проповідують лише два способи боротьби з дефіцитом: перший — підвищення податків, а другий — зменшення видатків на оборону. Демократи відмовилися від коментарів щодо пропозиції спікера. Вони добре пам'ятають слова Президента, який заявив, що на прапорі Демократичної партії написано: „Підвищуй, підвищуй, підвищуй податки! Витрачай, витрачай, витрачай гроші!" Дивно, що про це забув Дж. Райт, особливо тепер, напередодні чергової виборчої кампанії.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Трагедії серед людей

З поняттям трагедії в'яжеться смерть людини. Але смерть є річчю природною і невідхильною. Кожна людина, яка родиться, повинна знати, що мусить померти. В Америці люди жартома говорять, що дві речі є певні і невідкличні: податки і смерть. Люди моляться, щоб Господь охоронив їх „від наглої і несподіваної смерти", але „нагла і несподівана" смерть найлегша для тих, яких вона навіщає, зате є найболючішим ударом для найближчої родини, бо приходить раптово, несподівано. Люди гинуть масово, коли вони безсильні супроти стихії природи: землетрус, вибух вулкану, повінь в наслідок виступу моря з берегів, гураґан, пожежа спричинена ударом грому, гірська лявіна — людина не має ніякої можливости спротивитися такій стихії і врятувати своє життя. Гинуть люди від безсердечних злочинів. Є звироднілі злочинці, які за гроші стають „професійними" вбивниками. Очевидно, трагедією є кожна війна, яка не щадить ані вояків, ані — у наших часах — цивільних людей. „Голодова облога" в Україні, спричинена диявольським задумом Сталіна з допомогою таких нелюдів, як Каґанович, — чи нацистський „голокост" супроти жидів, — це окремі, записані в історії події, в яких згинули мільйони невинних жертв із рук тиранів.

В останніх днях американське суспільство потрясене незрозумілим для дорослих нормальних людей випадком самогубства чотирьох молодих істот — двох юнаків і двох сестер у віці 16-19 літ. Вони їздили автом, шукаючи якогось відчиненого ґаражу — знайшли такий ґараж, зачинились всередині, закрили двері і вікна авта та свідомо затруїлись ґазоліновим газом. На куснику до пакування паперу, що його поліція знайшла на передньому сидженні, була тільки просьба похоронити їх усіх разом, — ані слова про причину тієї самогубної смерти. У тому самому містечну Берґенфілді в стейті Ню Джерзі протягом останнього півроку вже восьмеро молодих осіб відібрало собі життя. Газетні коментатори ствердили, що це не відокремлений випадок, а зараза, пошесть, як якоїсь смертельної недуги. За останній рік в Америці кругло 8,000 юнаків і дівчат згинули самогубною смертю та півмільйона таких молодих осіб пробували відібрати собі життя. Одні перерізували собі вени, інші які не вміли плавати, свідомо топилися, у названому вище містечку один юнак кинувся під потяг, між отими восьми молодими самогубниками в Берґенфілді були самогубства однієї людини, юнака або дівчини, але здебільша були гуртові.

Речники поліції твердять на основі статистики переведених автопсій, що головною причиною цього жахливого явища є алькоголь або наркотики, чи одні і другі. Психологи висловлюють думку, що молодята прагнуть виявити актом самогубства свою геройську відвагу, або свою незалежність і право диспонувати своїм життям. Але у численних випадках самогубства є такі невідрадні родинні відносини, що батьки просто викидають неслухняних чи лінивих малолітніх синів або доньок на вулицю. Нема найменшого сумніву, що найпершою, головною і чи не єдиною причиною цієї повені самогубств серед молоді є батьки, є хатня атмосфера, є відсутність духового зв'язку батьків із дітьми. Батько і мати працюють, зайняті своїми власними зацікавленнями і не цікавляться рідними дітьми, не присвячують їм належної уваги, не діляться з ними своїми проблемами і не помагають своїм дітям, які у віці 15-20 літ мають власні різні проблеми, — не мають терпеливости вислухати своїх дітей і помогти їм.

І так без батьківського тепла діти почуваються у власній родині осамітнені, почувають себе „зайвими", втікають з домів і шукають розваги тільки і виключно в колі своїх однолітків. У тих розмовах між найближчими приятелями доходять до висновку, що найкращою розв'язкою їхніх проблем є самогубство. Очевидно, що годі відкинути теорію речників поліції, що алькоголь і наркотики, масово поширені тепер серед середньошкільної молоді, послаблюють силу волі і спричинюються до тієї катастрофи. Спричинюється занепад моралі. Лівий лібералізм прогнав молитву із шкіл. На місце шкільної дисципліни прийшла розгнузданість. Не стало доброї атмосфери ані вдома ані у школі. Приєднались телевізійні програми і такі шкільні експерименти, як навчання „сексології". Пропала віра у Вищу Силу й існування смертельних гріхів. Затратилось розуміння взагалі, що таке гріх. У сумі всіх тих причин, всіх тих невідрадних відносин і явищ маємо півмільйона молодих, які протягом одного року в Америці шукали у самогубстві розв'язки своїх труднощів. Це справді трагічна ситуація.

ЛІБЕРАЛІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ В СССР

(м.і.) У минулому преса і телевізія ЗСА звернула багато уваги на лібералізацію, демократизацію, чи як дехто вживає терміну — реформи централізованої господарської совєтської системи. Гарні слова у філософічному змислі, але вони без змісту в московській імперії. Від початку директивного господарювання не було періоду, в якому ця система була б продуктивною. Якийсь А. Чилевич з чисто „англійським" прізвищем, так врадувався тими новинами, що якби мав паличку Мойсея, то піхотою побіг би до Москви за цінностями, які тільки там можна набути. Немає сумніву, що хвороблива господарська ситуація в Совєтському Союзі змушує управління до лібералізації в промисловості і сільському господарстві.

З приходом до влади нового диктатора все виринало питання лібералізації економіки. Початки реформи централізованої господарки були частинно віддзеркалені в новій економічній політиці (НЕП), що включала ринкові засади. Але це довго не тривало, і в наслідок експансії кордонів Союзу їх знову замінено директивним господарюванням. Застосування приватної власности і ринкових засад в економіці обмежувало владу партії, через те їх не прийнято. Тому сьогоднішні обіцянки господарських змін, — це тільки повторення колишньої пропаґанди.

Зрозуміло, що Москва не спроможня в такій слабій економіці продовжувати озброєння армії. Тому вона хоче заключити мілітарний договір із ЗСА про обмеження зброї. Зменшенням видатків на зброю, Москва хотіла б піднести інші роди промисловості. Але, треба мати на увазі, що мілітаризм це важливий чинник в системі Совєтського Союзу. Ціллю комуністичної Москви є підбити світ і знищити капіталізм. Тому озброєння армії усе становило найвищу рубрику в бюджеті імперії.

Вправді, великої війни ще немає, але льокальні війни є постійні. Хоч би згадати партизанські бої в Африці, Нікараґуа, Кубі, Афганістані, Кореї, В'єтнамі, сателітні европейські країни всюди станціонують совєтські війська. Це вимагає великих видатків. Тому економіка мусить працювати на мілітарних, а не мирних засадах. Зменшення бюджету на озброєння армії сповільнило б продукцію модерної зброї, і послабило б армію. У тому відношенні замітною справою залишається те, хто матиме більше до говорення — партія чи армія. Ці два розгалуження уже давніше не гармонізували. Мабуть, час принесе цікаву відповідь. Отже, ті які думають, що мілітарний договір із ЗСА запевняє мир у світі та збільшення торгівлі з Москвою, думають неправильно.

Совєтське централізоване господарське плянування знаходиться у скрутному становищі. Маючи такі клопоти управління комуністичної Москви хотіло б більшого співіснування зі Заходом. Це дало б можливість і час для внутрішньої реорганізації імперії, та задержання престижу світової мілітарної потуги. Москва всіма засобами наголошує, щоб ЗСА перестали розбудовувати космічну оборонну систему за ціну миру у світі. Ціль Москви не так у мирному співіснуванні, як в тому, що для її промисловости потрібно високотехнічних нуклеарних здобутків від західніх демократій. Це досить дорогий інвертар. Протягом багатьох років пляновики совєтської економіки виконували плян, а не ініціятиву. За пляном економіка росла, а в дійсності все було навпаки. За статистикою ЗСА, гуртова продукція Союзу зростала в рік на два відсотки, а не на чотири, як подавали совєтські джерела. Закупівля зерна та інший інвентар за кордоном потверджують неправильність совєтських гуртових показників.

Давніше одну третину гуртової продукції абсорбувала армія, сьогодні вона забирає двадцять відсотків. Отже, піднести промисловість можна тільки через збільшення інвестицій, які Москва хоче одержати від промислових країн Заходу. Совєтський Союз є найбільшим продуцентом нафти в світі. В останніх роках видобуток нафти значно знизився, при чому ціни на нафту також знизилися. Совєтські газети про це широко коментують. Нафта була важним експортовим продуктом, що приносив тверду закордонну валюту, так конче потрібну Москві. Причини до зниження видобутку нафти були такі: погані життєві умови робітників. Перестаріла техніка добування сировини. Отже, щоби поліпшити видобуток нафти імперії треба набути західню нафтову техніку. На це все потрібно грошей. Вони, пляновики, кажуть нам треба перевести революцію в нашій економіці, а на це потрібно капіталу. Через те управління Совєтського Союзу скупчується більше над зменшенням продукції зброї і збільшенням виробництва першої потреби.

Господарський застій Совєтського Союзу — це серйозна справа. Всі заходи управління піднесення продуктивности через дисципліну та нових наставників при праці, мабуть, цілі не осягнуть. Децентралізація ринку — це для дуже дрібного торгу. Леґалізація частинно приватного сектора, зі забороною когось затруднювати, мовляв — це експлуатація людини, не буде успішною. Залишається остання можливість, а саме поліпшення соціяльних умовин робітництва і зменшення видатків на збросння. І тут також великі розходження, ті що хотять завоювати світ кажуть будувати армію, інші стоять на становищі піднесення промисловости. Результат може бути досить інтересний у цій ситуації. Тому Совєтський Союз, заключивши договір про обмеження продукції зброї, сподіється також дістати техніку Заходу і гроші конечні для інвестиції в економіку. Але це вже перестаріла концепція і західні демократії не дадуться обдурити трюкам комунізму. Було б добре, якщо б західні країни залишили Москву саму влаштовувати свої справи, але це не від нас залежить.

З усього видно, що примусом мети ніколи не можна осягнути. Совєтська директивна система стоїть перед господарським застоєм. Її муситься замінити іншими життєвими формами. Одна з них — це засада ліберальна, себто свобода слова і рухів людини. Демократизація Совєтського Союзу, себто вільні вибори, під наглядом Об'єднаних Націй. Та вкінці економічна реформа, що включувала б приватну власність і вільний ринок. Тільки цивілізаційним поступом можна поліпшити господарську ситуацію в тій частині нашого світу.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про потребу спокою

Ніде правди діти, але в нашій спільноті того спокою постійно бракує і важко справді пригадати, коли він панував. Завжди щось коїться, завжди щось сколихує нашими серцями і почуваннями, завжди наші нерви як струни у найвищому нап'ятті.

Чи пригадуєте шановні читачі, коли було інакше? Коли були події для нас більше ласкаві, позитивні, радісні? А може вони існують тільки ми не вміємо їх позитивно сприймати? Але не зважаючи на те, ми не можемо ніяк піддаватися настроям, які, як хвиля охоплюють нашу громаду.

Розуміється, це легше сказати як зробити, зокрема в останніх місяцях, коли заіснувало особливо багато причин до захитання рівноваги духа.

Здавалося, що після усіх переживань, зв'язаних із Другою світовою війною, ця частина нашої спільноти, яка покинула рідну землю та шукала за прибраною батьківщиною найде вкінці затишний притулок, що дозволить усі свої сили спрямувати для тих, які залишилися.

Але показалося інакше і після років мнимої безпеки — ми знову виставлені на лихі вітри з усіх усюдів.

Не легко є їм ставити чоло і з ними боротися, бо ворожі нам сили сильні. Часто, отже, тепер ми, як спільнота, почуваємося глибоко вражені, огірчені, докраю обурені. Чи можна отже дивуватися, що далеко нам до спокою?

А все ж треба таки його шукати, щоб наша емоційність не брала верх і щоб ми під впливом настрою не зробили собі більше шкоди, як користи.

Ми маємо вже докази із недавнього минулого, що спокійною діловістю можна, звичайно, більше осягнути як спонтанними, хвилевими потягненнями. Ми бачимо, як одна, підтверджена фактами, добре писана книжка виконує для нас кращу роботу як десятки маніфестацій чи академій.

Завважуємо як правильно подана в пресі інформація про Україну та українців приносить більше користи, як десятки палких слів.

А щонайважливіше ствердҗуємо, що один неукраїнський приятель вартісніший, за десять ворогів.

Тому так потрібно тепер для нас усіх старатися спрямовувати наші зусилля і думки у позитивному напрямі, уміти відділити найважливіші справи від менше важних, приготовитися психічно на можливі удари на членів нашої громади, і ставити їм чоло.

Бо тільки із гідним спокоєм можна приймати це що діється, байдуже чи це дослідження комісії Дешена, процес Дем'янюка чи праці комісії дослідження воєнних злочинців в Австралії.

Здається, що однією із характеристичних ціх української вдачі є короткотривалий сильний спалах. Якось рідко вміємо думати наперед, розважати всі „за і проти", що можуть нас зустрінути. У висліді часто реаґуємо щойно тоді, коли вже запізно.

Так сталося і тепер з подіями, які нас заскочили, а які можна було передбачити. Пригадується нам як перед кількома роками один із передбачливих, спокійно думаючих молодих українських патріотів, звертав нашу увагу на те, що відкриття для публіки усіх прилог із Другої світової війни можуть принести нам не одну погану несподіванку. Тоді ми про це не хотіли думати або не вірили, що воно можливе. Сьогодні — це дійсність, яка нас психічно пригноблює.

Отож тут і штука, як не вкладати в ці події усіх наших почувань. А все ж таки краще для кожного із нас особисто і для всіх разом не втрачати спокою, задержати рівновагу і гідно але без емоційности відстоювати добро українського імени.

О—КА

У ПОНЕДІЛОК, 9-ГО БЕРЕЗНЯ ц.р., Верховний Суд встановив закон, за яким Уряд повинен полегшити процедуру та стандарти, що ними вирішується, — чи можна дати права азилю громадянинові іншої держави. Знову ж іншим рішенням у вівторок, 10-го березня, Верховний Суд проголосував ще за цим, щоб поширити вийняток у Четвертому Додатку до Конституції, що забороняв користуватись неконституційно отриманими доказами при кримінальних розправах. Цю шесту і третю точки — в рішеннях щодо справи чужинців, — адвокати, які заступають їхні права, привітали як велику перемогу, що відкриє дорогу до ЗСА багатьом аплікантам на азиль, особливо із Центральної Америки. Суд відкинув становище Адміністрації Реґена, що на це, щоб чужинець міг здобути право азилю, він мусить дати доказ „виразної правдоподібности", що інакше його чекає смерть, тортури чи форма будь-якого іншого переслідування за його переконання у випадку, якщо йому доведеться вернутися в його країну.

КЕРІВНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ делеґації на переговорах в Женеві про зменшення збросньь Макс Кемпелман запевнив европейських союзників З'єднаних Стейтів Америки, що ЗСА не підпишуть угоди, якщо в ній не буде пунктів про збалянсування тактичних ракет і звичайних видів зброї. З вимогою про таке збалянсування виступив також голова сенатської Комісії в справах зброєнь демократ з Джорджії Сем Нанн, якого вважають одним з можливих кандидатів на пост президента від Демократичної партії. „Реакція західньоевропейських лідерів на майбутню угоду носить досить нервовий характер, — заявив спеціяліст в справах контролі над зброєнням Пол Ковл. — Цілком можливо, що багато европейських візитерів постарається переконати президента Реґена не підписувати угоди про взаємну ліквідацію ракет".

Марія Храплива

ЗА ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ СТАНДАРТ У ШКОЛАХ

В останніх кількох роках, точніше від 1983 року, появляються статті в часописах і журналах, що б'ють у дзвін тривоги через жалюгідний стан шкільництва в Америці. Не лише провідні педагоги, але й урядові чинники на всіх рівнях — федеральні, стейтові і місцеві — затурбовані загрозою, яку несе із собою занепад у навчанні молодого покоління. Секретар Департаменту освіти закликає до ґрунтовної реформи навчання, президент Реґен затурбований, що у школах не дають змоги дітям стрінутися з такими важливими вартостями як мораль, справедливість, релігія й засади, що розрізняють добро й зло. Навіть промислові й фінансові чинники домагаються від шкіл випускників, які стали б відповідальними працівниками.

Чи дійсно ситуація така критична, що називають її загрозою для будуччини Америки? І як це сталося, що навчання в школах докотилося до такого катастрофічно-низького рівня?

Не сталося це відразу, а поступово, почавши від 1963 року, коли перший раз від років пересічні оцінки іспиту т. зв. „Scholastic Aptitude Test" показалися нижчі, ніж попередніми роками. Таке знижування було помітне і далі з кожним наступним роком.

Як ближче приглянутися цьому явищу, то видно, що багато чинників склалося на такий результат. Проґресивні кличі унапрямлювали молодь до т. зв. „інтелектуальної свободи" й відкидали все, що обмежувало б цю мниму свободу. Існуючі стандарти й традиція пішли в кут. Настав час „гиппіс" і занепаду основних моральних вартостей серед молоді. Для дітей, в першій мірі тих, яким дім не дав підстав моралі й не спрямував їх на добру дорогу, дім, де не було батька, не було родинного життя, ті нові течії виповнили порожнечу й дали їм почуття братерства та приналежности до гурту. Наслідок був жалюгідний: присутність у школах зменшилася, дисципліна стала пережитком минулого, до моди прийшла голосна музика, алькоголь, наркотики, статева розгнузданість, банди й насильство. Рівень навчання знижувався й пристосовувався до інтелектуального рівня учнів, а пересіч стала оптимум. Вимоги теж змінювалися відповідно, іспити не перевіряли знання, учні відгадували відповіді, зазначуючи рубрики „так", або „ні", або навмання підкреслювали одну з кількох поданих відповідей. Підручники теж не вимагали від учнів вміння думати, дискутувати, не інспірувати, ніхто не казав їм, що навчання є важне, добре й дуже потрібне. Поняття ідейности, яке так гармонізує з прагненнями молодих душ, не існувало, як і не існувало саме бажання знання. Молодь нагадувала пташку, що не літає, бо має поломані крила.

Зі страху, що через вимоги в навчанні учні ще більше почнуть покидати школу, вчителі потурали неписьменності, створювали псевдонавчання: легкі курси, „розводнювали" й оминали курси з точних наук, учні могли вибирати собі програми, які самі хотіли. Дійшло до такого парадоксу, що учні диктували вчителям, що й скільки їх учити.

Вчителі не хотіли плисти проти хвилі, бо боялися не лише учнів, але й директора, директор боявся Шкільної ради, вибирана Шкільна рада боялася батьків (бо потребувала їх голосів), батьки боялися дітей, а діти не боялися нікого. В результаті, зі середніх шкіл виходили діти, що не вміли писати, ні не розуміли, ані не знали як виповнити прохання на працю. Були розчаровані, що вони до нічого не надаються в житті.

Такий стан шкільництва існував головно в міських публічних школах, де учні це діти меншостевого, біднішого населення.

На щастя, не всі школи так низько впали. Як почали приглядатися ближче, то зразу побачили, що католицькі школи виказують постійно вищі оцінки в загально-крайових іспитах, що присутність у школах є вища, що в школах є дисципліна й вимоги, а учні дістають ще й завдання до опрацьовання дома. Є теж здорова компетиція та стремління до щораз кращих осягів. Хоч нема державних фондів і є менше компюторів до диспозиції, теж і вчителі є нижче платні ніж у публічних школах, але є зате підставові вартості, є спрямованість і обов'язковість. Діти володіють заловільно мовою в письмі й слові, чого бракує в публічних школах.

Навіть не можна порівнювати шкіл в Америці і в

(Закінчення на стор. 4-ій)

Анна Власенко-Бойцун

КИЇВ У ТВОРЧОСТІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

II.

У повість вплітає Шевченко милий епізод із свого побуту в Києво-Печерській Лаврі:

„Хто, буваючи в Києво-Печерській Лаврі, не відпочивав на ґанку друкарні, про того можна сказати, що він був у Києві й не бачив київської дзвіниці. Мені здається, що ніде ніякий зовнішній вид так не доповнить щирої молитви, як вид з ґанку лаврської друкарні. Я довго, а може й ніколи, не забуду цього прославленого ґанку...

...Одного разу, давно колись, вислухавши ранню службу Божу, вийшов я своїм звичаєм на той ґанок. Ранок був тихий, ясний, а перед очима — вся чернігівська губернія й частина полтавської. Хоч я й був тоді не меланхолік, а проте перед такою величною картиною мимоволі віддався меланхолії. І тілько почав був порівнювати лінії й тони пейзажу з могутніми акордами Гайдна, як почув тихо вимовлене слово: „мамо!"

— Мені, мамо, все здається, що на цьому ґанку я неначе б то й далі слухаю служби Божої, — говорив чийсь голос.

Я мимоволі озирнувся.

Промовила це молода дівчина, струнка, з смаком і скромно вдягнена, але далеко не красуня. А та, кого вона назвала мамою, була жінка високого росту, сухорлява, смуглява, і колись блискуча красуня.

Вони пройшли лаврське подвір'я, стиха розмовляючи між собою, і вийшли в Святі Ворота Миколи Святоші, — і я за ними. Вони вийшли з цитаделі, — і я за ними. Вони пішли в напрямку до Зеленого Трахтиру, — і я за ними. Вони ввійшли у браму трахтиру, і тут тільки я схаменувся і спитав у себе самого, що ж це я роблю...

...Хожу ото я великою алеєю сам-самісінький (день був будній) та сяду іноді, щоб полюбуватися на освітлений вечірнім сонцем Старий Київ. Аж дивлюся — з-за липи, з бічної алеї виходять мої раніші незнайомі. Тут я встав, увічливо вклонився й запропонував їм лавку — одпочити трохи, просячи пробачення, що вранці не зробив цього на ґанку друкарні. Вони мовчки сіли, і сестра-жалібниця (так я тоді думав) спитала мене:

— Ви, мабуть, живописець?

Я відповів: „Так".

— І малюєте види Києва?

Я відповів: „Так".

Після довгої павзи вона спитала:

— Ви давно вже в Києві?

Я відповів: „Давно".

— Намалюйте мені оцей самий вид, що ми ним тепер любуємося, і пришліть до „Зеленого Трахтиру", до кімнати число NN...

Малюнок акварелею я давно вже був розпочав, а [тепер] старанно його викінчив та на першому плані поміж липами намалював моїх незнайомих і себе теж намалював, як сижу на лаві в поетичній позі в солом'яному брилі.

Другого дня зранку сидів я з викінченим малюнком на ґанку друкарні й дожидав моїх незнайомих, начебто вони звеліли мені самому принести малюнок не до „Зеленого Трахтиру", а на ґанок. Не встиг я поміряти як слід, як з'явилися мої незнайомі.

— А ви вже тут! — мало не скрикнула старша.

— Тут, — одповів я.

— Давно?

— Давно, — відповів я.

— Та й тека з вами, — ви певно рисували?

— Ні, не рисував, — і я вийняв із теки малюнок, замовлений нею вчора.

Вона довго дивилася на малюнок і на мене, потім взяла мою руку й міцно стиснула, сказавши при цьому:

— Дякую вам і будьмо знайомі, добрі приятелі, а як можна, то й друзі. А це, здається, можливе! — додала вона, дивлячися на свою молоду подругу.

— Сядьмо, відпочиньмо трохи, — сказала вона, і ми всі троє сіли.

Після недовгої мовчанки вона звернулася до мене з такими словами:

А знаєте, Ґлафіра виграла сьогодні в мене заклад Ми з нею вчора сперечалися. Я запевняла її, що ви — дивак, а вона доводила протилежне.

Дякую вам, — сказав я до молодшої, а старшій відповів: „Не варто дякувати". — Після цього ми розсміялися й зійшли з ґанку.

Наступну осінь я перебув у них на селі і вже називав їх моїми рідними сестрами, а наприкінці осени старшу називав уже мамою, і меншу — нареченою. Я був зовсім щасливий. На весні приїхали до Києва, та ба! мене вже там не було. Я далеко вже був весною і про минулу радість згадував, як про чарівний чудодійний сон". („Близнята" — вийнятки, том VIII, ст.38-141)

У ранній творчості Шевченка Київ відіграє місцеву або географічну ролю: Катерина шукає шляху „За Києвом та за Дніпром", чи „Ішов кобзар до Києва та сів спочивати".

(Закінчення на стор. 3)

Музика...

(Закінчення зі стор. 1)

гер Барвінського Іван Пулюй. Він теж спонукав — цього єдиного німецького піяніста в Західній Німеччині, що виконує твори нашого музика, — до праці над музичною спадщиною В. Барвінського. „І. Пулюй, — сказав М. Ґрілль, — теж уможливив вихід платівки, що появилася 1981 року двома мовами — українською і німецькою — п.н. 'Василь Барвінський — прелюдії і мініятюри'." І тому що ця музика дуже вдала, — продовжував говорити М. Ґрілль, — вона знайшла великий попит, головно поміж німецькою клієнтелею і швидко розійшовся майже ввесь її наклад. Це дуже важливе, що платівка розійшлася і поза українське середовище, — казав німецький музика, — та музика її проникнула в кола інших національностей. Ця платівка настільки вдала, що варта буде музичну спадщину цього видатного композитора зберегти". А з цим у М. Ґрілля виникнула думка в сторіччя Барвінського приїхати до ЗСА і зацікавити та спонукати українське громадянство до перевидання згаданої платівки.

І коли знову від редакторів прийшов запит, чому його, німецького піяніста, так всеціло зацікавив характер творчости Барвінського, — він відповів, що виконуючи його твори, він відкрив у ньому — дуже професійного композитора, що підкреслює високоякісність його творчости". М. Ґрілль теж добавив, що він ознайомлений і з іншими українськими композиторами — Нестором Нижанківським, Максимом Березовським, Віктором Косенком та Миколою Фоменком. Іноді їхні твори є і в його репертуарі, але коли М. Ґрілль виконує твори Барвінського він бачить і відчуває, що цей український композитор видатний на лиш сам по собі, але що він "видатний в колі інших чільних композиторів. „Особливість його композицій у цьому, — в захопленні сказав німецький піяніст, — що музика Барвінського є завжди актуальна і ніколи вона не забудеться".

Щоб наблизити українську читацьку публіку не лиш до музичної творчости Барвінського, але щоб ознайомити із самою особовістю цього композитора, музикознавця, піяніста і педагога, — Р. Савицький розповів, що спочатку наш музик був учнем славної Львівської консерваторії і навчався у таких знатоків музики як Карль Мікулі та Вільям Курц, а відтак у Празькій консерваторії студіював у таких чільних професорів як Гольфельд, Неєдлі і В. Новак. Його твори — це рапсодія, камерні тріо, секстет, смичкові квартети, соната для чельо з фортепіяном, концерти, прелюдії, сюїти, мініятюри, дитячі п'єси, хорові та сольові пісні. Р. Савицький теж підкреслив, що „Барвінський черпав із української народної скарбниці і передавав цю музику міжнародними музичними поняттями — так як Барток і Дворжак". У Барвінського, — підкреслив Р. Савицький, — дуже особистий стиль — нео-романтика із приторком імпресіонізму. Музика Барвінського — часто лагідна, пастелева так, як і вдача композитора. Барвінський як педагог і піяніст мав великий вплив на оточення.

Теж треба сказати, що в той час, коли деякі київські композитори відчували вплив російської школи, як наприклад, Рахманінова і Скрябіна, то в Барвінського воно невідчутне". Закінчуючи характеризувати питоменності нашого композитора, — Р. Савицький висловився про нього, що — „Барвінський — це ніжна і ласкава особовість і така ж його музика — дуже людяна".

Говорячи про видання творів Барвінського, — Р. Савицький сказав, що його нотні видання друковано у Відні, Австрії, Японії Америці та Канаді. Про нього появилась теж дуже цікава замітка у німецькому музичному посібнику Роберта Тайхмюллера і Курта Германа — „Internationale Moderne Klaviermusik" — під окремим розділом „Україне", де Барвінського як композитора склясифіковано оцінкою „авсгецайхнет" — визначно.

У дальшому наш музиколог заявив, що крім перевидачі — першої, уже згадуваної платівки, вони задумуються видати — другу, — композиції Барвінського із його манускрипту, що їх знову на фортепіяні виконуватиме М. Ґрілль. У їхніх плянах є ще видати ноти, щоб слухачі, а особливо музики могли слідкувати за партитурою, наприклад, у сонаті чи сюїті. Задумують вони також друкувати збірники, де будуть поміщені матеріяли співпробітників Барвінського про його музичну творчість. Ще й плянують вони покористуватись шляхом етеру, тобто почерез радіостанцію WQXR передати твори цього композитора із запису платівки. У цьому напрямі Р. Савицький вже поробив заходи, пересилаючи на згадану радіостанцію платівку з музикою Барвінського, з проханням — її награти по радіо.

Р. Савицький, охоплений піднесенням, ще додав: „Коли ж нам, як не сьогодні, відгукнутись із фінансовою підтримкою на прохання оцього шляхетного чужинця, який присвятився українській музиці і хоче промощувати їй шлях! Адже це в інтересі всієї української спільноти!".

М. Ґрілль, який прибув сюди в п'ятницю, 27-го лютого, а виїхав звідсіля у четвер, 5-го березня, намагався, у цих дуже обмежених часом, рамках, передати всі свої плянування, у зв'язку із сторіччям Барвінського — передати важливість і велику потребу його задуму, його цілей; — з бажанням, щоб українська громада зрозуміла його мотиви і вийшла назустріч.

У зв'язку із популяризацією творів Барвінського в М. Ґрілля ще один плян — приїхати знову до Америки і виступити тут з концертом, в програмі якого буде репертуар музики нашого композитора-Ювілята.

Можна сказати, що оце наше „музичне тріо", яке недавно відвідало редакцію „Свободи", об'єднане одним мотивом — служити українській музиці. І кожен з них віддає оцій музі час по-своєму: Марта Савицька як піяніст і музичний педагог впроваджує від самих ранніх літ своїх учнів у чарівний світ української музики і мелодії; Роман Савицький, в якого багатство різних музичних матеріялів — давніх і сучасних — невтомно працює над поширюванням нашої музики і увидатнюванням її композиторів; Міхаель Ґрілль, зачарований українською музичною спадщиною, особливо Василя Барвінського, передає її, ознайомлює з нею на концертових естрадах Заходу. Всі вони троє призбирують, виловлюють перлини української музики і різними засобами стараються утривалювати її і популяризувати, щоб вона зростала, розвивалась і багатіла з роду в рід.

А тепер слово за українським громадянством. Чи зрозуміє воно, чи відгукнеться із підтримкою музичній спадщині В. Барвінського? Треба вірити, що так.

Зацікавлених бажанням допомогти у цій справі, прохаємо звертатися на адресу: Roman Sawycky, 205 Casino Ave., Cranford, N.J. USA, 07016; телефон: (201) 276-3134.

ҐЕРРЕТ ФІЦ-ДЖЕРАЛД, архітект британсько-ірляндського договору в Північній Ірляндії, зрезиґнував з лідерства в партії, день після того, як парлямент одним голосом більшости затвердив нового прем'єр-міністра, що ним став його риваль Чарлз Гаґлі. Пітер Беррі, який в кабінеті Фіц-Джералда був міністром закордонних справ, вважається одним з найповажніших кандидатів на лідера партії.

Ізраїльська...

(Закінчення зі стор. 1)

вояків про це навчають. Каплян сказав, що його нічого подібного не вчили.

Коли розмова йшла про виказку з Травників, І. Дем'янюк сказав це саме, що й слідчим: якщо це його знімка, то на ній він пострижений, отже зроблена вона тоді, коли він служив в Червоній армії в СССР і є фальшивкою.

Коли О'Коннор показав Капляновi копію виказки з газети „Молодь України", Каплян ствердив, що виказка подібна до тої з Травників, але знімки не можна уточнити, хоч виглядає на іншу.

А. Каплян признався, що він перевірював всю пошту І. Дем'янюка і за цей час він отримав тільки одного листа з Америки. На запит чи зумисно затримували пошту Дем'янюка, Каплян заявив, що затримували так довго, як треба було, щоб перевірити. Тільки в одному випадку Дем'янюк просив Капляна передати листа до якогось лікаря-дентиста на ім'я Гольцакер.

Про в'язничні умовини І. Дем'янюк висловився, що американські тюрми були гірші, але й тут не легко, бо тримають його під світлом 24 години, слідять телевізійними камерами, перериваають сон тощо. Каплян коментував, що Дем'янюк не повинен нарікати, бо зима була лагідна, але оборона йому сказала, що він не був сторожом під час зимових місяців, а крім того пресе писала, що зима була погана. На запит, щоб описав келію, Каплян сказав, що стіни є з бетону, але яка стеля і підлога — не знає.

А. Каплян твердив, що І. Дем'янюк казав йому, що його підтримують українці у вільному світі — морально і матеріяльно, що Церква до якої він належить сподіється справедливости від ізраїльського судівництва. На запити О'Коннора чи українці, які є проти нього, чи є тертя поміж українцями, Каплян сказав, що І. Дем'янюк нічого про це не говорив. Каплян ствердив, що Дем'янюк відмовився подати прізвища власовців, бо деякі можуть ще жити в СССР і цим він їх наразив би на смерть. Він згадував про одного старшину-власовця, який власне з тої причини боїться виступити в його обороні.

Ще кілька запитів поставив адвокат Йоран Шефтель, йому знов Каплян відповів, що коли б його назвав жидом поляк, то він не образився б. Але суддя тут перервав опитування, бо воно повторяється, а суд вповні задоволений виясненням цієї справи М. О'Коннором.

Прокуратор М. Шакед хотів запитати Капляна про його думки щодо поглядів Дем'янюка на жидівство, але суддя відкинув це питання, бо про ці справи не звітував Каплян на письмі.

Ця сесія у четвер, 12-го березня закінчилася передчасно біля год. 1-ої по полудні і процес перервано до наступного вівтірка з уваги на свято Пурім.

Прокуратура заповіла, що до свідчень покличе Міріям Радівкер, 82-літню ізраїльтянку, яка брала свідчення від уцілілих в'язнів концтаборів.

Комітет...

(Закінчення зі стор. 1)

ся придбати із збірок та окремих дотацій, як також із прибутків влаштувань та власних підприємств (оголошення в пропам'ятній книзі). Досі вже зібрано 12,000 дол. з тим, що акція збирання фондів щойно розпочалася.

Серед головних форм святкування і плянів Комітету є головна манiфестація в місті з релігійними обходами та парадою-походом, триденний фестиваль, один репрезентативний концерт із запрошеними визначними виконавцями і кілька менших, виставка народного і релігійного мистецтва в залях стейтового будинку (відповідальна Тетяна Рейнарович), виставка ікон (відповідальна Леся Кочман-Дяченко), дві наукові конференції) в університеті Лойола і в Стейтовому університеті в Урбані), семінар про Тисячоліття для вчителів американських шкіл, конференція молодого українського активу про майбутнє діяспори, видання пропам'ятної книги „Минуле і сучасне українців Іллиной і Тисячоліття", фестиваль молоді, популяризація ювілею і оборона релігії в Україні в чужомовних засобах зв'язку, проголошення ювілею стейтовими і міськими органами влади, прибрання української дільниці і центру міста хоругвами і відповідними емблемами. Це лише головні проєкти й ініціятиви, здебільшого передбачені на 1988 рік. Комітет буде співпрацювати з церковними ювілейними комітетами у їх проєктах, з тим, що ці погодилися відступити комітетові спільні зовнішні дії та будуть з ним в цьому співпрацювати.

У стадії дискусії є ще плян спорудження тривалої пам'ятки Тисячоліття в Чикаго, якою сучасне покоління пригадуватиме майбутнім, що воно гідно відзначило Ювілей Хрищення України в 1988 році.

Одною з перших справ, яку комітет мусів полагодити, була реакція на ряд помилкових тверджень кореспондента газети „Чикаго Трибюн" в Москві, Тома Шенкера, який у довшому ілюстрованому репортажі в грудні 1986 року п.н. „Релігія в Росії" подав дезінформацію про стан релігії в СССР та про Тисячоліття.

У висліді листів до редакції та різних інтервенцій членів Президії комітету поміщено листа-спростування від комітету в недільному числі журналу з 8-го лютого 1987 року. Демарші членів комітету відкрили можливість українцям тепер і в майбутньому краще інформувати американського читача про ці справи. Заплянoвано відбути конференцію-зустріч з редакторами релігійних сторінок в загальних газетах та в релігійній пресі, англомовній й етнічній, про стан релігії в Україні та грядучий ювілей. Для цього комітет готує відповідні матеріяли.

Громадський комітет висловив бажання, щоб українська громада в Чикаго почала спільне святкування ще цього року якоюсь зовнішньою релігійною манiфестацію в час цьогорічних великодніх святкувань, які припадають за старим і новим стилем в один час. Між духовенством православної і католицької Церков ведуться розмови щодо спільної страсної процесії та відправи у Велику П'ятницю.

Київ...

(Закінчення зі ст. 2)

Пізніше поет поширює ролю столиці, вживаючи назву Київ у часовому та побутовому аспекті: „Тричі крига замерзала, тричі розставала, тричі наймичку у Київ Катря виряджала". А в „Гайдамаках" назва Київ показує історичну подію та місцевості, де відбувалися битви з поляками: „Од Києва до Умані лягли ляхи трупом".

У невільничій поезії, перебуваючи в Орській кріпості, Шевченко мріє про волю і не лише свою, а всього народу. Йому ввижаються картини щасливого, вільного Києва, козацького Києва:

Чернець

У Києві на Подолі
Було колись... І ніколи
Не вернеться, що діялось,
Не вернеться... А я, брате,
Таки буду сподіватись,
Таки буду виглядати,
Жалю серцю завдавати.

У Києві на Подолі
Братерськая наша воля,
Без холопа і без пана,
Сама собі у жупані...
Розвернулася весела,
Оксамитом шляхи стеле
А єдвабном застилає,
І нікому не звертає.

У Києві на Подолі
Козаки гуляють:
Як ту воду, цебром-відром
Вино розливають;
Льохи, шинки з шинкарками,
З винами, медами
Закупили запорожці
Та й тнуть корякими!
А музика реве, грає,
Людей звеселяє...

Оцю веселу забаву справляє сивий козак, що на старість іде Богу молитися в манастир:

Аж до Межигорського Спаса
Потанцював сивий,
А за ним і товариство
І ввесь святий Київ.
Дотанцював аж до брами,
Крикнув: „Пугу! Пугу!
Привітайте, святі ченці,
Товариша з Лугу!"
Свята брама одчинилась
Козака впустили;
І знов брама зачинилась
Навік зачинилась
Козакові...

(„Чернець", том III, ст. 35, Орська кріпость, 1848)

Ще пізніше в Кос-Аралі втомлений неволею поет бачить візію вільного християнського Києва:

,....Дивлюся:
Мов на небі висить
Святий Київ наш великий!
Святим дивом сяють
Храми Божі, ніби з самим
Богом розмовляють.
Дивлюся я, сам млію.
Тихо задзвонили
У Києві, мов на небі...
О, Боже мій милий!

Який дивний Ти! ...Я плакав,
До полудня плакав...
Та так мені любо стало:
І малого знаку
Нудьги тії не осталось, —
Мов переродився...
Подивився кругом себе —
І, перехрестившись,
Пішов собі тихо в Київ
Святим помолитись,
Та суда — суда людського
У людей просити.

Кос-Арал.

(„Варнак", том III, ст. 68-69)

Видіння те розкаяного грішника, який провів усе життя у в'язниці, вбиваючи пана із-за пімсти, заподіяній його нареченій. Варнак-грішник, побачивши на небі святий— рідний Київ, іде служити Богові. Притча ця напередодні святкувань 1000-річчя хрищення показує нам, що Київ, колиска нашого християнства, відігравав важливу ролю в житті і творчості нашого пророка, а нам вказує, що дорога до Києва веде через служіння і віру в Божу справедливість.

ЗАСТУПНИК ДЕРЖАВНОГО секретаря ЗСА у справах Східньої Азії і Тихого океану Ґастон Сіґур, перебуваючи з чотириденною візитою у Манілі, заявив, що Вашінгтон готовий надати Філіппінам військову допомогу в боротьбі з комуністичним повстанським рухом, що охопив більшість провінцій країни. „Ми зробимо все можливе, щоб забезпечити філіппінських військових всім тим, що вони потребують", — сказав Ґ. Сіґур на пресовій конференції у Манілі. Він не заперечував, що діяльність комуністичної Нової народної армії є серйозною проблемою, але висловив впевненість, що уряд Коразон Акіно зможе її вирішити. Заступник державного секретаря ЗСА не вказав конкретно, на яку допомогу може розраховувати філіппінський уряд, але міністер оборони Філіппін Рафаель Ілєто уже раніше заявляв, що армія потребує в першу чергу зброї і запасних частин.

Ділимося сумною вісткою, що дня 12-го березня 1987 р. відійшла у Вічність по довгій та тяжкій недузі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами наша Найдорожча МАМА, БАБА І ТЕЩА

бл. п.

ІРЕНА НАНАССИ

з дому РУСНАК

народжена 6-го червня 1906 р. в Чернівцях на Буковині, в Україні.

ПАНАХИДА відбудеться 13-го березня, о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні Thomas Quinn, 35-20 Broadway, Long Island City, N.Y.

ПОХОРОН 14-го березня 1987 р. о год. 9-ій ранку з церкви Чесного Хреста в Асторії на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
дочка — АРЕТА ДОБРЯНСЬКА з чоловіком ЛЬВОМ і сином ДАНИЛОМ
та ближча і дальша Родина в Америці і Україні

КАНАДА СТАЛА першою країною, членом Організації Об'єднаних Націй, яка вплатила повністю свою членську вкладку до цієї світової організації держав за 1987 рік. Генеральний секретар ООН Гавіє Перез де Куеяр заапелював до членів цієї організації, щоб вплачували свої членські зобов'язання та допомогли вивести цю організацію з фінансової кризи.

УРЯД ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА Японії Ясугіро Накасоне загрожений несподіваною атакою на нього опозиційних партій і деяких членів його власного кабінету, які протестують проти дещо змодефікованої податкової системи і поправленого, тобто збільшеного бюджету. Криза в уряді виглядає серйозною, бо міністер закордонних справ Тадаші Куранарі відкликав тимчасово свою поїздку до З'єднаних Стейтів Америки на переговори з державним секретарем Джорджом Шулцом і зустрічі з президентом Роналдом Реґеном. Речник уряду заявив, що усі близькі співробітники прем'єра Накасоне вирішили залишитися під час тривання кризи в Токіо і допомогти прем'єрові зліквідувати непорозуміння.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Янґставн, Огайо

повідомляє, що

в суботу, 4-го квітня 1987 р., о год. 3-ій по пол. в залі Українського Православного Центру св. Петра і Павла

при 1025 Н. Белла Віста, ЯНҐСТАВН, Огайо

відбудуться

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

в яких обов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, конвенційні делегати, відділові делегати та урядові таких Відділів УНС:

Тітусвил, Па. — 72, Кемпбелл — 119 і 218, Янґставн — 140, 230, 274 і 348.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття
2. Відчитання протоколу з попередніх Зборів
3. Вибір Президії Зборів
4. Звіти Урядників Окружного Комітету
5. Питання й дискусія над звітами
6. Уділення вотуму довір'я
7. Вибір Окружного Комітету
8. Плян праці Округи на 1987 рік
9. Слово д-ра ІВАНА О. ФЛИСА, гол. предсідника УНС
10. Дискусія та ухвали
11. Закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС
Андрій Джула, головний радний УНС

За ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

Естелла Волошин, *голова* **Марія Макар,** *секретар*

Піттсбурґ і Західня Пенсильванія!

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНС ПІТТСБУРҐУ І ЗАХІДНЬОЇ ПЕНСИЛЬВЕНІЇ

повідомляє, що

в неділю, 5-го квітня 1987 р., о год. 3-ій по пол.
600 Glenwood Avenue, Ambridge, Pa.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

в яких зобов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, конвенційні делеґати та урядовці таких Відділів УНС:

24, 41, 53, 56, 63, 91, 96, 109, 113, 120, 126, 132, 161, 264, 276, 296, 338, 481.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Вибір Президії для переведення зборів
3. Відчитання протоколу з минулих Річних Зборів
4. Звіти членів Управи і Контрольної Комісії
5. Дискусія над звітами і їх прийняття
6. Вибір Управи і Контрольної Комісії
7. Слово д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНС
8. Запити до членів Головного Уряду
9. Схвалення пляну праці на біжучий 1987 рік
10. Внески і запити
11. Закриття нарад

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС
Андрій Джула, головний радний УНС

За ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ

Андрій Джула, *голова*
Дмитро Ґоловатий, *секретар* **Евстахій Прокопович,** *касир*

За вищий...

(Закінчення зі ст. 2)

Японії, де злібності учнів розвивають до найширших можливостей, а учні цілковито посвячуються науці.

Не менше насторожили педагогів діти азійців, втікачів з В'єтнаму й Камбоджі, які прибули до Америки без знання мови, без достатків, а за один рік перебування в американських школах вибилися й були перші в своїх клясах. Тоді, справді стало очевидним, що треба докорінної реформи. Треба почати від здорових, сильних фундаментів і на тій основі будувати навчання в школах. Треба викинути безвідповідальне експериментування й безвартісні програми, а школу зробити кузнею знання, з вимогами праці, з пошануванням авторитету, з дисципліною й спрямованістю. Обов'язково мусить бути якість і кількість годин на предмети, зокрема такі, як математика й точні науки, історія, географія й навіть латину радять привернути, бо вона дає підставу до навчання чужих мов. Середня школа має дати учням знання одної чужої мови. Учні мусять змінити свою наставу до навчання. Ті учні, які беруть надто часто участь у спортових змаганнях, не можуть очікувати, що дістануть добрі оцінки з науки даром. Успішний іспит з усіх предметів має бути вимогою для переходу до вищої кляси.

У 1983 році, федеральна та стейтові леґіслятури створили відповідальні комісії, оплачувані державою для переведення конечних реформ. Призначено більші платні для вчителів і додаткові грошові субсидії для визначних учителів.

Не було це легко переломити існуючий стан, який завжди ставить опір будьяким змінам. Але початок вже зроблено, бо найважливіший чинник для зміни — це зрозуміння проблеми й тверда постанова зарадити лиху. Молодь Америки мусить зрозуміти, що ці заходи є для її особистого добра та для добра країни.

Великою перешкодою, одначе, є брак учителів, які могли б справитися з таким завданням. Учительську професію часто вибирали молоді люди слабше інтелектуально обдаровані. Тутешні вчителі завжди мали враження, що нарід не цінить їх праці, що школа займає котресь із дальших місць в пріоритеті його аспектів. Перше, отже, завдання — піднести рівень учителів, перевірити їх кваліфікації та доповнити їх знання. В ході того процесу показалося, що деякі вчителі не змогли успішно написати тих іспитів, які давали своїм учням.

Не зважаючи на всі ці труднощі, за короткі три роки є вже деяка поправа й пересічна оцінка загальних іспитів піднеслася на кілька відсотків. Покищо метою є, щоб у 1989 році осягнути такий відсоток у вислідах іспитів, який був перед занепадом, себто в 1965 році.

Доведеться так крок за кроком підносити навчальний стандарт у школах. Треба надіятися, що витривалість не послабне і що ті добрі пляни не будуть солом'яним вогнем. Десять літ наполегливої праці повинні дати успішне завершення наміченої програми.

До якої міри це все відноситься до нас розсіяних у діяспорі? У нас є цей плюс, що наші родини є свідомі ваги навчання й постава наших дітей до науки є відповідна. Однак батьки мають одне додаткове завдання, а саме — постаратися, щоб їхні діти пізнали й полюбили все що наше рідне. Щоб вони так, як казав нам Шевченко: і чужого научались і свого не цурались.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 21-го БЕРЕЗНЯ 1987 р.

Ню Бравзик, Н. Дж. Звичайні загальні річні збори Т-ва Запорозька Січ — 353 Відд., о год. 6-ій веч. при 21 Ґепден Стр. в Ню Бравзику, Н. Дж. В програмі зборів: звіт уступаючої Управи і вибір нової та делеґатів на наступний рік. — Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 22-го БЕРЕЗНЯ 1987 р.

Чикаґо, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Николая — 106 Відд., о год. 1-ій по пол. в залі УНМузею (давн. Дому Відд. УНС) при 843 Н. Вестерн Авеню. На порядку: звіти уступаючої Управи, К. Комісії та вибір нової Управи на 1987 р., внески і запити. Просимо членство взяти участь у зборах. — Управа Відділу.

Реадінґ, Па. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 48-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в залі УГКлюбу при Савт 542 7-ма вул., Реадінґ, Па. На порядку: відкриття, відчитання протоколу з попередніх річних зборів, звіти Управи і К. Комісії, дискусія над звітами, уділення абсолюторії, вибір Управи і К. Комісії на 1987 р., побажання і закриття зборів. Проситься членів взяти участь. — М. Дубак, гол., С. Івасечко, секр.

Філядельфія, Па. Річні збори Т-ва ім. Олега Ольжича - 32-го Відд., о год. 2-ій по пол. в приміщенні ТУАГорожан при 847 Н. Френклін вул. у Філядельфії, Па. Проситься всіх членів взяти участь у зборах. — В. Яців, секр.

Лорейн, Огайо. Річні загальні збори 233-го Відд., о год. 4-ій по пол. в залі будинку УНДому, 2430 Схід 28-ма вул. Після зборів — перекуска. Проситься всіх членів взяти участь. — С. Ганчарик, гол., Тетяна Сілецька, секр.

Джерзі Сиі, Н. Дж. Місячні збори, а опісля Річні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя — 270-го Відд., о год. 2:30 по пол. в УНДомі. На порядку звіти Управи і К. Комісії, уділення абсолюторії і вибір Управи на 1987 р. На зборах буде присутній гол. секр. УНС ВОЛОДИМИР СОХАН. — Анна Струк, гол., О. Островська, касир, С. Островський, фін. секр., Аніта Роік, рек. секр.

П'ЯТНИЦЯ, 27-го БЕРЕЗНЯ 1987 р.

Йонкерс, Н. Й. річні збори Т-ва Подільська Січ — **8-го Відд.,** о год. 8-ій веч. в домі СУМА в Йонкерсі, Н. Й. На порядку: звіти за 1986 р. та вибір урядовців Відділу на 1987 р. Проситься всіх членів взяти участь у зборах. — Марія Кульчицька, секр.